

zmínil o tom, že následkem toho požárně-policejní ohledy nového rozhraničení nevyžadují. Namítal sice také, že z důvodů požární policie není příčiny, aby se dosavadní vymetací okres rozdělil, leč tuto výtku opíral zase výhradně o to, že od té doby, co je kominický okres pod jeho vedením, nevznikl zde ani jeden požár od komínů jeho dozoru svěřených.

Pokud tedy st-lka ve stížnosti k tomuto soudu podané namítá, že novým rozhraničením bude na své existenci ohrožena, jsou její námítky v této formulaci podle toho, co bylo řečeno již shora, bezdůvodné. Pokud však teprve v této stížnosti ze svého tvrzeného existenčního ohrožení dovozuje nedostatek požárně-policejních ohledů a pokud v rámci této námítky vytýká neúplnost řízení a nesprávné právní posuzování, je stížnost její nepřipustná podle §§ 5 a 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.006.

Policejní věci: Podstatným znakem trestné činnosti podle § 2 odst. 1 bodu 4 vlád. nař. č. 27/1934 Sb. je subjektivní úmysl pachatelův, aby ceny předmětů (úkonů) nutné potřeby byly bezdůvodně zvýšeny; činnost zmíněná v bodě 6 musí býti způsobila zvýšení ceny bez zřetele k pachatelovu úmyslu již svou objektivní povahou.

(Nález z 13. října 1937 č. 14.701/37.)

Věc: Martin Sch. v Užhorodě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 26. května 1934 o přestupku bezdůvodného zdražování.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Rozsudkem policejního ředitelství v Užhorodě z 23. dubna 1934 byl st-l uznán vinným, že jako obchodní zástupce mlýna ve Středě nad Bodrogem 11. února 1934 Heřmanu D. v Užhorodě doporučil, aby nakoupil mouku, že cena její bude stoupati a proto se dá na ní slušně vydělati, ihned mu nabídl mouku z mlýna, který zastupuje, přijal od něho objednávku, jakož i zálohu na objednanou mouku 5000 Kč a 16. února 1934 mu objednanou mouku dodal, čímž se dopustil pletich směřujících k bezdůvodnému zdražování mouky a spáchal přestupek § 2 odst. 4 a 6 vlád. nař. č. 27/1934 Sb. Byl proto odsouzen k zaplacení peněžité pokuty v částce 1.000 Kč, v případě nedobytnosti její k trestu uzamčení na 4 dny.

Proti rozsudku vznesl st-l odvolání, jímž uplatňoval jednak, že se nedopustil žádného trestného činu, i kdyby byla pravdou, z čeho jej viní rozsudek, jednak vytýkal, že skutková podstata neodpovídá skutečnosti. Toto odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Podle znění nař. rozhodnutí převzal žal. úřad odsuzující výrok I. instance za svůj i s důvody v něm uvedenými a uznal tedy shodně s touto stolicí st-le vinným přestupkem § 2 odst. 1 bodu 4. a 6. vlád.

nař. č. 27/1934 Sb., jehož se podle dispositivní části rozsudku I. stolice dopustil tím, že »jako obchodní zástupce mlýna ve Středě nad Bodrogem 11. února 1934 obchodvedoucímu Heřmanu D. doporučil, aby nakoupil mouku, že její cena bude stoupati a proto se dá na ni slušně vydělati, ihned mu nabídl k prodeji mouku ze mlýna, který zastupuje, přijal od něho objednávku, jakož i zálohu na objednanou mouku 5.000 Kč a 16. února 1934 mu objednanou mouku dodal. Tímto jednáním dopustil se pletich, směřujících k bezdůvodnému zdražování mouky«. Stížnost namítá shodně s odvoláním proti tomu nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že i kdyby bylo vše tak, jak uvádí rozsudek, nebylo by lze mluvit o trestném činu. Tím uplatňuje, že čin, jak jest uveden v dispositivní části rozsudku, nezakládá skutkové podstaty žádného trestného činu, tedy ani přestupku, pro který byl st-l odsouzen, a že tedy odsouzení jeho není zákonem odůvodněno. Nss shledal stanovisko stížnosti správným.

Vlád. nař. č. 27/1934 Sb. uvádí taxativně několik různých skutkových podstat, které prohlašuje za přestupek stihatelný správním úřadem. Mezi těmito skutkovými podstatami, uvedenými v odst. 1, normuje, že bude pro přestupek potrestán, . . . 4. kdo se s jiným smlouvá, aby ceny předmětů neb úkonů nutné potřeby byly bezdůvodně zvyšovány, nebo kdo jiné k tomu navádí, vybízí nebo podněcuje, . . . 6. kdo provozuje řetězový obchod s předměty potřeby nebo pouští se do jiných pletich, jež jsou způsobilé zvýšiti ceny. Podle znění tohoto ustanovení liší se skutkové podstaty v obou citovaných bodech normované v tom, že podstatným znakem činnosti trestné podle bodu 4. je subjektivní úmysl pachatele, aby ceny předmětů (úkonů) nutné potřeby byly bezdůvodně zvyšovány, kdežto činnost zmíněná v bodu 6. musí bez zřetele k úmyslu pachatelovu již objektivní svou povahou býti způsobilá ceny zvýšiti. Znakem této skutkové podstaty není však, že zvýšení cen je bezdůvodné.

Rozsudek neviní st-le, že se byl s Heřmanem D. smlouval nebo ho naváděl, vybízěl či podněcoval, aby cenu mouky, kterou mu prodával, bezdůvodně zvyšoval, tedy ze skutkové podstaty bodu 4. § 2 cit. vládn. nař., nýbrž z toho, že prováděl pletichy směřující k bezdůvodnému zdražování mouky, měl tedy na zřeteli speciálně přestupek podle bodle bodu 6. téhož paragrafu, který jediné o pletichách mluví, ale tu zase nevyslovuje, že pletichy st-lovy byly objektivně způsobilé cenu mouky zvýšiti. Schází tu tedy podle enunciátu podstatný znak přestupku bodu 6., ač pro obojí tento přestupek st-le odsoudil a potrestal.

Není jistě žádné pochyby o tom, že pouhá nabídka mouky jakožto předmětu nutné potřeby zástupcem mlýna ke koupi, přijetí objednávky a zálohy na trhovou cenu mouky — pokud není vůbec tvrzeno, že by smluvená cena byla nepřiměřenou, — jakož i dodání mouky samy o sobě jsou činy s hlediska trestního (vládn. nař. č. 27/1934 Sb.) zcela indiferentní. Trestnými činy ve smyslu cit. vládn. nař. mohly by se tedy státi podle § 2 odst. 1 bodu 4 subjektivním úmyslem pachatelovým směřujícím k bezdůvodnému zvyšování ceny mouky, nebo podle bodu 6 objektivní způsobilostí přivoditi zvýšení ceny. Žal. úřad spatřuje splnění obou

těchto zákonných předpokladů výhradně v tom, že nabídka i prodej mouky se staly v důsledku st-lova doporučení, »že cena mouky bude stoupat a proto dá se na ní slušně vydělati«. Leč takovéto ujištění možnosti slušného výdělku prodávajícím zástupcem mlýna neposkytuje samo o sobě podklad pro závěr, že se stalo s úmyslem trestným, jak byl shora uveden, ani nečiní prodej předmětu nutné potřeby způsobilým zvýšiti cenu mouky a není s to jednání indifferetnímu propůjčiti znaky trestnosti v bodech 4 a 6 § 2 vlád. nař. č. 27/1934 Sb. vytčené, nepřistoupí-li k tomu momenty další, z nichž by úmysl směřující k b e z - d ů v o d n é m u zvyšování ceny, resp. povaha jednání jako p l e t i c h y způsobilé bez dalšího cenu zvýšiti byly zřejmy. Takových dalších momentů však rozsudek neuvádí a není tedy v daném případě skutková podstata přestupků, pro něž byl st-l odsouzen, splněna. — —

Č. 13.007.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Nenamítal-li zaměstnavatel ve své stížnosti proti platebnímu výměru okr. nem. pojišťovny, jímž mu byla předepsána náhrada podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zákona o nem., inval. a starobním pojištění, že pojistný případ nastal až po podání přihlášky, jde rozhodující úřad ultra petitem, zruší-li výměr pojišťovny z tohoto důvodu.

(Nález ze 14. října 1937 č. 332/35-5.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 7. listopadu 1934 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Platební výměr stěžující si pojišťovny z 29. července 1933, kterým bylo Rudolfu L. v Litostrově, dnešní zúč. straně, vyměřeno za pojištěnce Fabiána Z. podle § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. nemocenské a léčebné částkou 803.80 Kč, byl v postupu stolic správních nař. rozhodnutím zrušen v podstatě z těchto důvodů: Podle § 20 odst. 2 zákona o soc. poj. je zaměstnavatel povinen nahraditi nem. pojišťovně náklad za dávky, jež tato učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, jestliže pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí přihlašovací lhůty, teprve když nastal pojistný případ. Fabián Z. nastoupil k Rudolfu L. do zaměstnání 25. května 1933, tímto pak byl přihlášen k pojištění teprve 6. června 1933. Podle vyjádření lékaře městské rady v Brně a zdravotního oddělení zem. úřadu nastal pojistný případ 9. června 1934. Ježto tudíž nastal pojistný případ po přihlášení, není nem. pojišťovna oprávněna předepsati tyto útraty. Konečně namítá pojišťovna, že Rudolf L. uplatnil námitku ohledně doby onemocnění po uplynutí 15denní lhůty odvolací a že je tudíž s touto námitkou prekludován. Tento názor jest úplně nesprávný. Pojišťovna předepsala náhradní útraty podle § 20 odst. 2 poj. zákona; tyto nároky nemůže právě uvedený ústav uplatňovati libovolně, nýbrž jenom tehdy, jsou-li zde